Poštarina plaćena u gotovu.

CIJENA 3 DINARA

patak

HUMORISTIČKI TJEDNIK

Godina I. ZAGREB, 19. LISTOPADA 1945. Broj 1.

— »Zašto se Vi ne držite prometnih propisa?« — »Pa nigdje ne piše, da se ne smije voziti na krovu«.

STRANI HUMOR

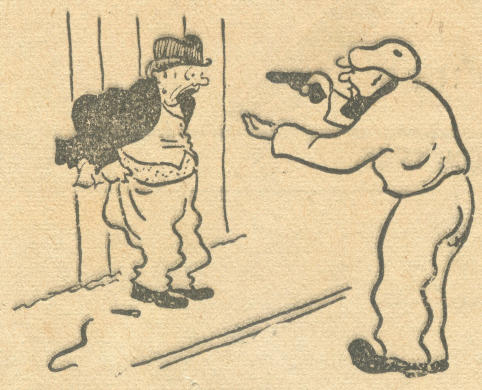

»Ruke u zrak ili pucam!«

U UREDU

Dva se znanca sastanu na ulici. Jedan je naročito veseo.

»Šta ste vi tako dobre volje?«

»Kako nebi. Žena mi je danas rodila divnog dječačića?«

»Bravo, čestitam, A tko je otac?«

»No čujete! To je uvreda postavljati ovakova pitanja.«

»Oh, oprostite, ja vas nisam htio uvrijediti, mislio sam da vi to znadete.« -vic-

PATENT

— Jučer sam kupio ženi patent-lepezu.«

— »Kakova je to?«

— »Jednostavna. Drži se u ruci, a maše se glavom.« -vic-

OPREZ

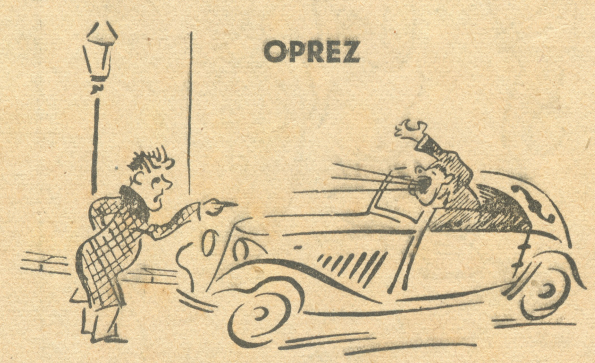

— *»Zašto me zaustavljate?«*

— *»Da spriječim prometnu nesreću.«*

— *»Kakovu nesreću?«*

— ***»Pa da niste stali, pregazili bi mene.«***

— *»Kad potrošimo moj miraz, od česa ćemo živjeti?«*

— *»Ne boj se! Za to će se pobrinuti tvoj prijatelj ili moja prijateljica.«*

OSIGURANJE

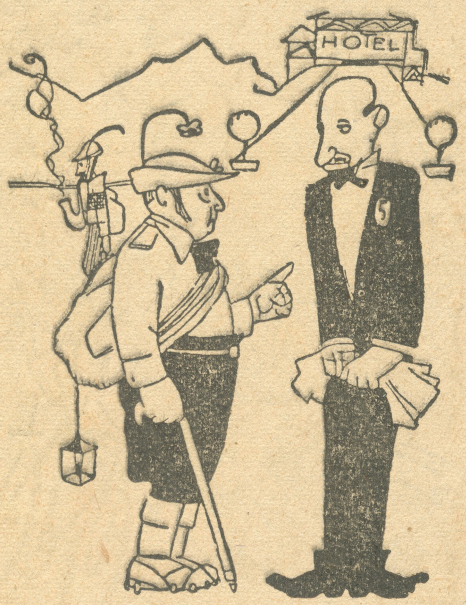

— *»Jeste li mi preporučili opreznog vodiča?«*

— *»Budite bez brige, on uvijek traži plaću prije uspona.«*

ZAGREBAČKA Reportaža

SENZACIJA...

Čitatelju dragi moj
Danas bit ću kratak:
Velika senzacija —
Izleg'o se — »Patak!«

A tko želi još uz sm'jeh
Novac da uštedi
Neka kupi »Patka« broj
Tri dinara vrijedi!

VRUĆI, VRUĆI...

Kestenjari ovaj čas
»Punom parom« rade:
Kestenje za drugoga
Van iz vatre — vade...

Nekad su dozivali
Mušterije svoje,
Danas im mušterije
Sve »u repu« — stoje.

Zato bi se moglo reć'
U oblaku dima:
»Vremena se mijenjaju
Kestenjar u njima...«.

FOTOGRAFSKA POSLA

Pa i fotografi se,
Ne trebaju tužiti:
Mušterije ne mogu
Dovoljno poslužiti...

A da se mušterijam'
Oni ne zamjere,
U pomoć su pozvali
Foto-amatere!...

ŠPORTU NA RAPORTU

Nogometni ima klub
Svi ga dobro znamo
Sve po izvor »majstori«
Zove se — »Dinamo«.

Samo ima jedan peh
Vani i kod kuće,
Da ga »Hajduk« splitski klub
Svaki put potuče...

Svi igrači rekli su
Tući ćemo Split,
Jer ćemo se od sada
Zvati — »Dinamit«!

»SLUČAJ S ULICE...«

Desilo se neki dan
Pred teatrom, eto
Neki Marko imaše
»Dresirano« — pseto.

»Rolf« je stalno nosio
Svoga gazde torbu
Kobni dan zametnuo
On je »pasju borbu«.

I »Rolf« je odlutao
S torbom, Bog zna kuda
Vratio se tek u noć
Bez nje — evo čuda...!

U toj torbi bile su
Cipele od žene,
I još k tomu »antilop«
Visoke im cijene.

Pa i torba bila je
Baš od čiste kože
Najgore je, što taj »Rolf«
Govorit' ne može.

Supruga je proklela
Psa i gospodara
Ostala bez cipela
Posve novog para...

U kući je došlo sad
Do svađe i bure
A sve radi nesretne
»Rolfove« — dresure...

Strašno ga izgrdila
Supruga mu Ruža,
»Od sada ću — rekla —
Ja dresirat — muža!...«

CIRKUS...

Prestala je cirkuska
Teška »epidemija«
Nestalo je konačno
Cirkusa »Bohemia«!

Neki tvrde, ima još
»Cirkusa« u gradu,
Mnogo tragikomičnog
O njem pričat znadu.

Tako mi je rekao
Moj prijatelj Fran:
»S mojom babom imam ti
»Cirkus« svaki dan...«

REBUS

Ima jedna »tetica«,
Dobro znana svima.
Od nje svaki građanin,
Tjedno nešto prima...

Ta se dobra »tetica«
Protiv glada bori,
Nekoliko stranih čak
Jezika govori...

U zadnjoj smo kitici
Njeno ime stisli,
Rebus riješit' može svak'
Ako malo misli...

Ga-Ga
patak-reporter.

Boby

Boby je legendarni bečki grof, čiju komičnu malu figuru »resi« blaziranost i nerazumijevanje suštine stvari, događaja ili vica.

Grof Boby došao je po običaju poslije ručka u kavanu. Konobar Jozef, koji ga je stalno dvorio dođe odmah k njegovom stolu, pozdravi ga, i požuri da mu ispriča opet novi vic.

»Gospodine grofe, znam jednu sjajnu pitalicu. Pogodite tko je to: sin je mojega oca, a nije mi brat?«

»Sin je tvojega oca a nije ti brat?«, zamisli se Boby »sin je tvojega oca... ne ... ne to ne mogu pogoditi«.

»Pa to sam ja sam, gospodine grofe«, veselo će konobar.

»No pa jasno, kako se to nisam sjetio«, smijući se, potvrđivao je Boby »to ne smijem zaboraviti«.

Nakon nekog vremena dođe njegov prijatelj i sjedne za stol.

»Zdravo, Rudi«, veselo će Boby, »znam jednu sjajnu pitalicu. Pogodi tko je to: sin je tvojega oca, a nije ti brat?«

»Sin je mojega oca, a nije mi brat; to sam ja sam«. odgovori Rudi.

»Niti govora«, pobjedonosno će Boby »to je konobar Jozef«.

BAUDELAIRE I ALKOHOL

Baudelairea, francuskog slikara, nastojali su njegovi prijatelji na sve moguće načine odučiti od pića, kojemu se prekomjerno odavao. Međutim im to nije nikako uspjelo, ali ga ipak jednom dovuku na neko predavanje o štetnom djelovanju alkohola na organizam.

Predavač je na sve moguće načine grmio protiv štetnosti i ubitačnih posljedica uživanja alkohola, i prikazao pogubno djelovanje na morskom praščiću. Uštrcao je životinji alkohol u krv, i praščić je doskora uginuo.

Poslije tog pokusa Baudelaire se digne i napusti dvoranu sa riječima: »Pa ja sam uvijek tvrdio da alkohol nije za prasce.«

-M-

PA TO JE JASNO

— »Već nekoliko noći ne mogu da spavam. Sate i sate okrećem se s jedne na drugu stranu«.

— »Onda nije čudo da ne spavaš, I ja da se okrećem čitavu noć ne bi mogao zaspati«.

— pol —

ZABORAVLJIVI

— »Ti imaš čvor na maramici. Zašto si ga učinio«.

— »Da ne zaboravim predati ženino pismo na poštu«.

— »Pa je si li ga predao?«

— »Nisam. Žena ga je zaboravila napisati«.

— pol —

DOBROTVOR

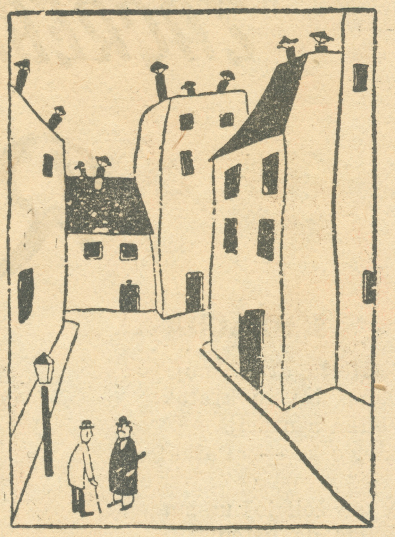

— *»Pokojni Prpić sve što je imao, ostavio je domu za nezbrinutu djecu.«*

— *»To je lijepo od njega. A šta je ostavio?«*

— *»Svojih sedam sinova.«*

SNAŠAO SE

— »Prije tri mjeseca posudio sam ti hiljadu dinara u kavani. Sjećaš se«.

— »Sjećam se«.

— »A rekao si da ti je novac potreban samo za kratko vrijeme«.

— »Pa i jest. Potrošio sam ga istu večer«.

— pol —

KOD VRAČARE

— »Vi bi htjeli da vam iz ruke pročitam budućnost?«

— »Ne, hvala, nego prošlost, jer sam negdje zaboravio kišobran pa bi htio znati gdje je.

— pol —

SNAŠAO SE

— »Nadam se, da mi kupku ne ćete računati kao vruću. Bila je mlaka.«

— »To se razumije. Vruća kupka stoji 10 Din., a hladna 5 Din. To je ukupno 15 Din.«

TJEDAN PROMETA U ZAGREBU

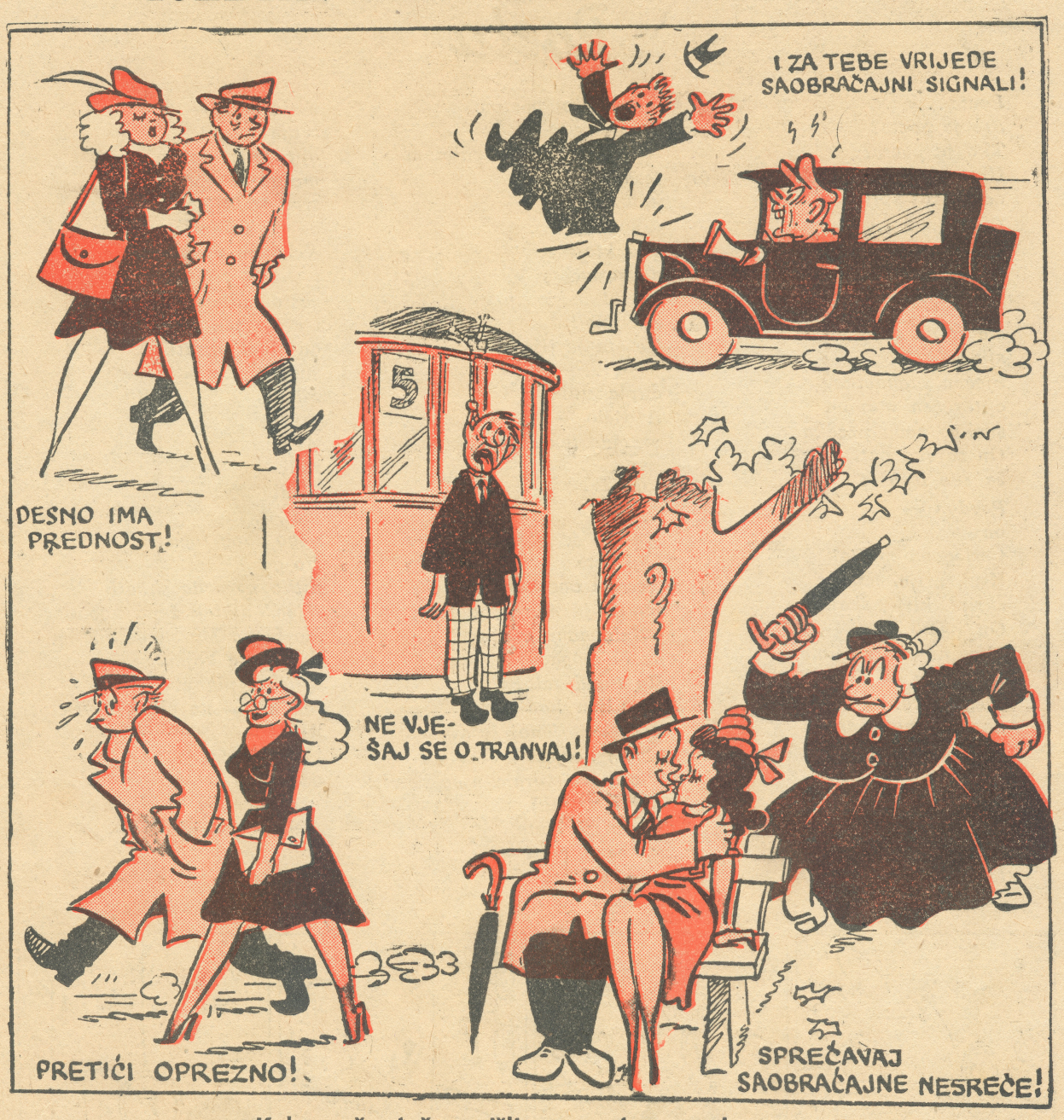

Kako naš crtač zamišlja prometne parole.

ISKRENO

Sudac: »Jeste li vi zaista prošle noći rekli ovome gospodinu da je mulac.«

Optuženi: »Ne znam, gospodine suče, jer sam bio pijan. Ali što ga dulje promatram, sve mi se čini, da bi to moglo biti. -vic-

DOBAR TRGOVAC

Trgovac: »Ova kišna kabanica je neobično dobre kvalitete. U njoj uopće nećete primjetiti da kiša pada.«

Mušterija: »Dobro, a kako ću primjetiti da je prestala?« -vic-

NOBICUS:

Poeta

Poeta...
Što je poeta?
Tko je poeta?
U prvom redu neshvaćen stvor
od ljudi i svijeta.
U drugom redu
čovjek — koji živi na »kredu«.
U redu!
A treće:
šta je od sveg preće —
sfinga,
vječna zagonetka,
opterećen manom
svakog svog predka.
On za sve pati,
za sve ispašta.
Pardon —
on —
i njegova mašta!
Kipi, vrije, muzira,
škripi, klije, skandira...
On ima i ime,
al se ne diči s njime,
jer njega —
njegov Ego —
ne sačinjava nego,
i to prije svega —
intelekt!
(Defekt, efekt, perfekt ..
i tako dalje)
Niti rime —
te bijedne tralje!
Jer to
što ga čini poetom
je to
što slikar stvara paletom,
tesar —
kad teše,
kipar —
kad kleše —
dlijetom:
Djelo!
Zacijelo!!
Ta šta je tijelo?
Nula...
dupla nula!
A djelo —
premda tek zračna kula —
sve!
E!!!
Ergo:
pjesnik je nesretan stvor
koji luta
(često i bez kaputa,
jer ga je morao odložiti,
u zalagaonu uložiti,
da bi mogao
šta topla založiti!)
usamljen kao bor
u bjelogoričnoj šumi,
jedini nerješivi čvor —
(Gordijski spram njeg je ništa,
duplo ništa!!)
I zato je šteta,
što se je mati —
(jedna mati,
bijedna mati,
moja mati —
tvoja mati,
bilo koja mati)
morala da pati
sred rodilišta
da ga na svijet donese...
Neka ga vrag odnese
i shvati
zašto sad i on pati
i često želi
da život skrati
svoj
mladi,
joj!
Al ne
radi
gladi,
jadi,
nego zbog toga
što ga
nitko neće da shvati.
Njem' bi tek žena ugodila
što bi na Marsu ga rodila,
il bilo na kojem
drugom planetu,
tek ne — na ovome svijetu;
njega —
nesretnog,
od nikog
neshvaćenog,
pod nesretnom
zvijezdom
rođenog —
poetu!

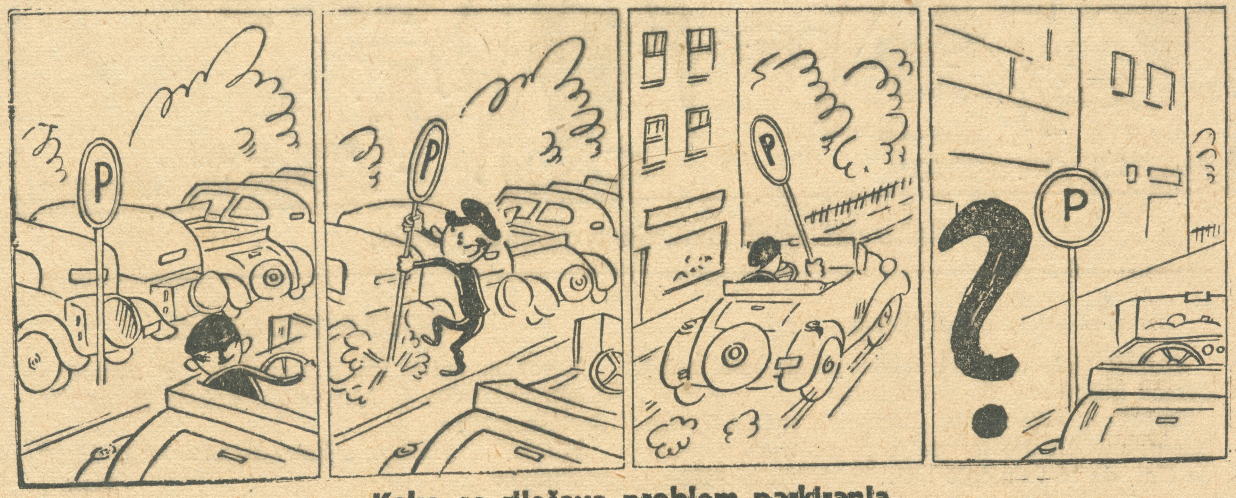

Kako se rješava problem parkiranja

PROSJAK

Sjedim. Kod ručka. Pred menom tanjur. S juhom. Žutom i masnom. Juha još vruća — puši se. Topla para i miris draškaju me u nosu. Lagano. I ugodno.

A ja gledam preko stola, tanjura i juhe — kroz paru i kroz prozor na ulicu.

Vani fućka vjetar. I pada kiša. Hladna. Jesenja. Strašno neugodno vrijeme. Zapravo nevrijeme. Ne bi ni svog psa (da ga imam!) pustio na ulicu.

Miris i para postaju sve slabiji. A glad sve jača. I ja počnem srkati. Dugo. I s užitkom.

Uto zazvoni zvonce.

Otvorim vrata.

Vani mladić. Već ne dječak — a još ne čovjek. Blijed. Upalih očiju. Slab. I mršav.

Nakloni se bez riječi. I pruži mi list. Otvoren.

Odmah pomislim: Od krojača. Dobro je ulovio. I to mene. Lično. Sad ne mogu kazati, da me nema kod kuće.

I da se barem nekako osvetim zato, što me je ulovio tako »in flagranti«, htio sam da vičem. Zašto me smeta kod ručka? I da tom vikom prikažem njega kao krivca. Ali uto pročitam naslov: »Milostivi gospodine!«.

Oho! Tko bi to mogao biti? Tko mene zove milostivi?

Dakle — krojač nije. (Njemu moram ja govoriti milostivi!)

I kod toga zaključka postalo mi je odmah lakše. Kao da je s mene spala neka mora. Velika. Strašna. I teška.

Čitam dalje: »Od rođenja sam potpuno gluh i nijem. Kod prometne nesreće prebijene su mi noge. Kako sam bez namještenja, molim Vas, da mi udijelite malu pomoć.«

Meni još miris tople juhe u nosu. Na noge mi dolazi hladnoća sa stubišta. A na prvi pogled se vidi da je sirotinja. Nešto mu moram dati.

Turim ruku u džep. Izvadim dvije novčanice. Jednu od dinar. A drugu od pet. Držim ih u ruci. Stišćem. I prevrćem.

U meni nastane borba. Koju da mu dadem? Manju? Ili veću?

Borba postaje sve veća. Jača. Borila su se dva glasa. Unutarnja. I nevidljiva. Dapače: i nečujna.

A on je stajao pred menom. Tih. Miran. I ponizan. Iz očiju mu je virila: molba.

Napokon je borba prestala. Ostao je samo jedan glas. I on je govorio: »Daj mu dinar. To je dosta. Ako mu svaki koga zamoli dade toliko, sakupit će mngo. Mora nešto i za druge ostati. Nije on jedini. Ima sirotinje dosta.«

I ja mu pružim dinar.

Mladić se zahvalno nakloni. I spremi dinar u džep. A iz očiju mu nestane molbe. Ona se brzo pretvorila u zahvalnost. Duboku. I srdačnu.

No u meni se nešto počelo buniti. Boriti. Onaj drugi glas je oživio. I govorio je. Brže i jače nego onaj prvi:

»Dinar je danas mnogo. A možda on uopće i nije gluhonijem? Nego neka varalica, što na lagan način hoće da dođe do tuđeg novca. Pa da ga onda zapije. Zakarta. I protepe.

Mladić se je vukao niz stube. Umorno. Šepajući. I teško. Kao neka sjena.

I ja, gledajuć ga ovako bijedna, prekorim sam sebe: »Kako sam mogao takova šta i pomisliti? Pa to je strašan grijeh. Objediti nedužnoga. Da, to je najteži grijeh. Grijeh nad grijesima. Smrtni. I neoprostivi.«

I u nastupu darežljivosti, smilovanja i kajanja, da barem nekako ispravim svoju tešku sumnju, i operem (ako se još dade!?) svoj smrtni grijeh, izvučem onih pet dinara. I ne misleći, da gluhi ne čuju, povičem za njim:

»Čekajte, evo vam još pet dinara!«

Ali gle čuda: Mladić se okrene. Brzo. I s veselim licem.

Sada sam uvidio da je moj unutarnji glas dobro govorio. Osjetio sam se u taj čas prevaren. Izigran. I ismijan. Pa zavičem: »Slušajte, vi varate ljude«. I skočim da mu otmem svoj dinar.

Ali on je bio brži. Kao zec. Preskočio je četiri stepenice. I nestao na ulici s mojim dinarom.

A ja sam se vratio k mojoj juhi. Turoban. Žalostan. Postiđen. I prevaren. S jednim iskustvom više — i jednim dinarom manje.

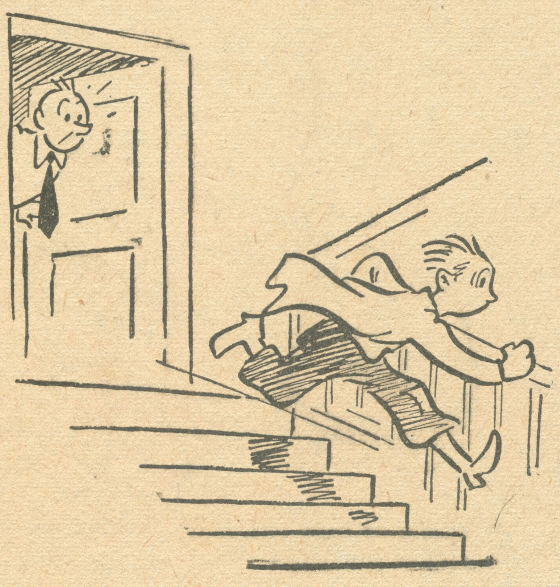

Draga djeco!

Veseli me, da se je u prvom broju ovog novog lista našlo malo mjesta i za Vas. Urednik mi je obećao, da će tako i u svakom idućem broju biti dvije strane samo za Vas, pa ćete i Vi moći slati Vaše sastavke, da i drugi vide šta znadete.

Ja sam inače veliki prijatelj djece, pa se nadam, da ćemo se dobro slagati. Dođite k meni, moja tri pačića Gac, Pac i Rac su već veliki, pa se možete s njima cijeli dan natjeravati. Samo Vas unaprijed upozoravam da su oni veliki huncuti, i da je s njima vrlo teško doći na kraj. Puna ih je kuća, no hvala Bogu, neki dan im je počela škola pa sada imademo malo mira barem dok su u školi. Sva trojica idu u prvi razred, ali baš nisu zadovoljni sa školom. Uvijek nešto nađu što im se ne sviđa.

Tako su prvi dan došli kući nezadovoljni, vele da su ih prevarili. Na vratima njihove učione piše I. razred, a unutra su drvene klupe.

Jučer su prvi put dobili tintu, i odmah turili svoje kljunčiće unutra, misleći da je to voda, ali su se grdno razočarali.

Danas sam sastao njihovog učitelja. I on se tuži, veli: »Veliki su to fakinčići, neznam što ću s njima. Šibe nemam, jer sve što je drveno pokurim. Htio sam da kleče na soli, ali je još za ovaj mjesec nisam dobio. I onda sam na veliku žalost uzeo zadnju kukuruzu od moje koke. A oni, mangupi, mjesto da kleče na njoj svu je pozobali, pa mi se još i smiju.«

I tako Vam moji pačići, Gac, Pac i Rac uvijek nekakvu novu fakinariju pronađu i izmisle.

Jeste li i Vi takovi? Pišite mi, i ostajte zdravo, Vaš

Čika Patak

Moja adresa: Čika Patak,
Zagreb
Pošt. pret. 124.

Braco

DOBAR ODGOVOR

— »Tko mi zna reći, koja je domaća životinja najpodesnija za hranu?«

— »Kokoš«

— »Zašto?«

— »Zato, gospodine učitelju, jer nju možemo jesti prije poroda i poslije smrti«.

Bić.

TUMAČENJE

Učitelj: »Proziran je onaj predmet kroz koji se može vidjeti. Reci mi Ivica jedan primjer«.

Ivica: »Ključanica, gospodine učitelju«.

— pol —

ZNA

Učitelj: »Kako je prošlo vrijeme od glagola probuditi se?«

Učenik: »Ja sam spavao, ti si spavao, on je . . .

DOBRA TETKA

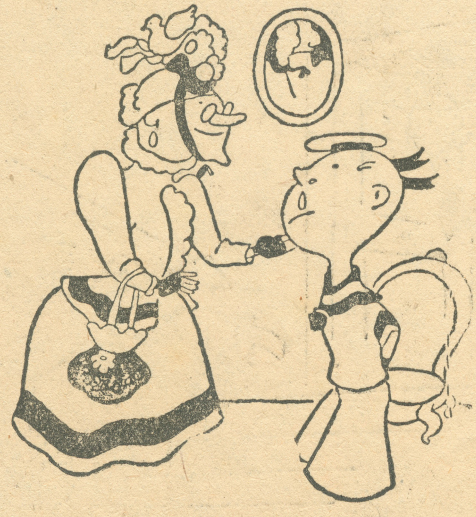

— *»Kako se kaže teti, kad ti pokloni dinar?«*
— *»Da je premalo.«*

OSIGURAO SE

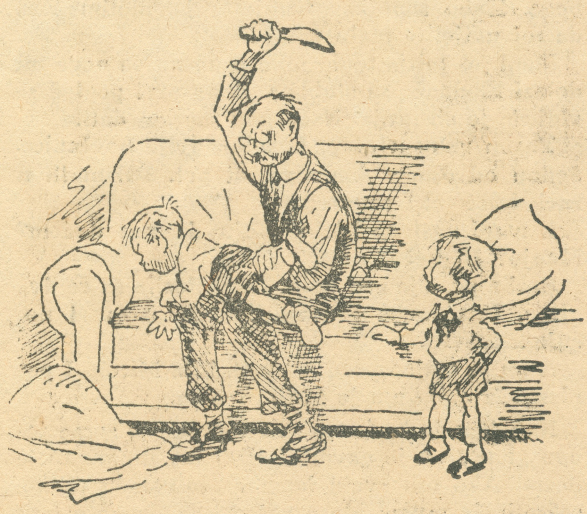

— *»Ja ću tebe naučiti, kako se krade šećer.«*
— *»Nije potrebno, tata, ja sam već naučio.«*

i seka

TIŠE

— »Tata, danas nam je učitelj pripovijedao da životinje preko zime mijenjaju krzno.«
— »Pst! Tiše! Mama je u drugoj sobi.«

DOBRO PITANJE

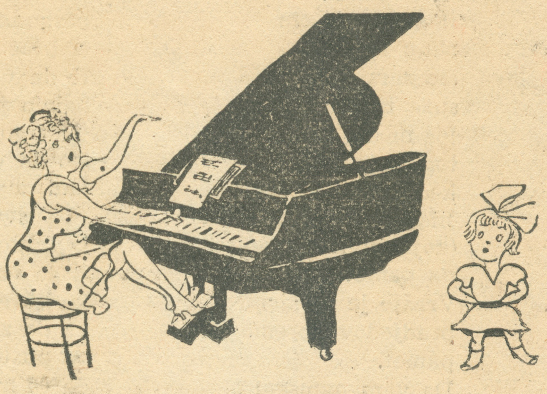

»Mama, zašto daješ toliko gasa?«

OSIGURAO SE

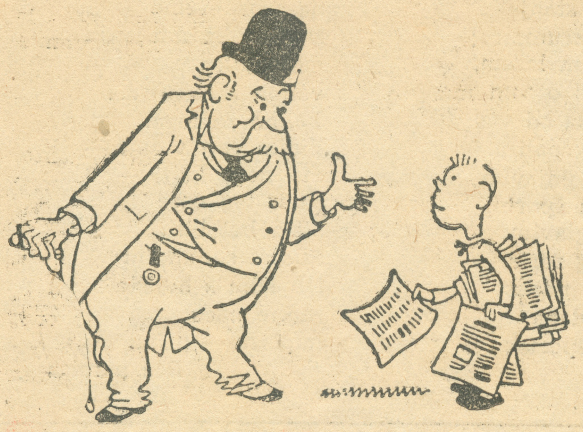

— *»Zar te ne umaraju tolike novine?«*
— *»Ne, nikada ni jedne ne čitam.«*

DJEČJA LOGIKA

— »Mama, zašto pada kiša?«
— »Zato da zemlja bolje rodi.«
— »A zašto onda pada i po asfaltu?«

Mi čekamo na vaše radove, da i drugi čuju što vi znadete!
Ne zaboravite pačiće, pa neće ni oni vas!

MALI GEOGRAF

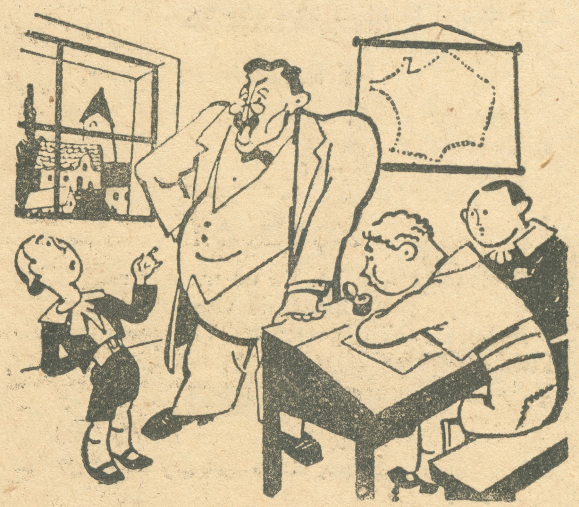

Učitelj: »Dokaži mi, da je zemlja okrugla.«
Učenik: »To je suvišno, jer ja nisam nikada obratno tvrdio.«

POSLUŠAN SIN

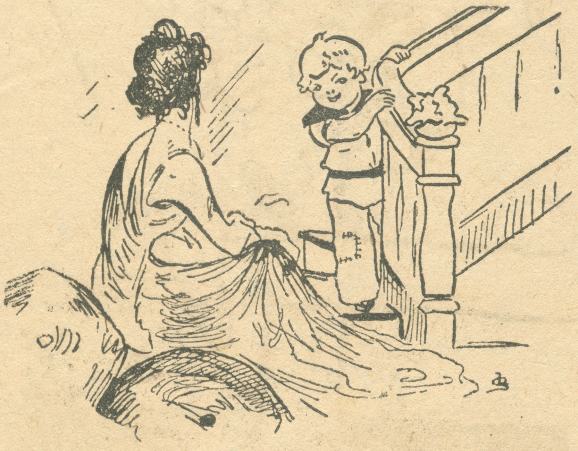

Majka: »Ivice, odmah u kut!«
Sin: »Neću.«
Majka: »Ali ja hoću.«
Ivica: »Pa ti idi.«

Bez naslova

Pjesme vam pjevam,
pjesme vam pišem,
pri tome zijevam
ili uzdišem,
il kad napišem
rimu lošu
što svrši u košu —
suze brišem,
jer mi ne pada,
baš sada
kad potreba vlača
ni jedna dobra misc
(koju bi tada napiso)
na pamet.
Vražje je to sjeme,
pradjedova breme
pamet.
Da vam napišem
nešto o modi,
pa da kidišem —
te ničem ne vodi,
jer sada
kad vlada
oskudica u svemu,
nezgodno tu bi
izabrao temu.
Il da vam kažem
kakvo je stanje
na trgu krumpira;
što da vam lažem,
kad znam o tom manje
neg' svaka od vas
iz tržnog špalira.
Il da vas gnjavim
izvješćem športa,
pa da zaglavim
od pustog zorta
da će me napast
jednoga dana
urednik športa
jerbo da širim
glasine lažne,
pa da se smirim
ispod zemlje vlažne?
Il da vam kažem
kakvo je vrijeme,
pa da naslažem
na sebe breme
stručnjaka mnijenje,
metereologa,
vadim kestenje...
kanim se toga.
Vidim već, vidim —
što neću kriti —
da iz tog neće
ništa baš biti.
Stidim se, stidim
i bježim s bojišta,
radije neću
napisat — ništa.

Bez potpisa

OPTIMISTA

— »No, to je dobar komad.«

RAZLOG

— »Nedavno sam dobio pravog ovčarskog psa, ali vidim da mu je grozno dosadno kod mene.«

— »Pa kupi mu nekoliko ovaca.« -vic-

NAPREDAK

Liječnik: »Protiv vaše bolesti imade samo dva sredstva, i ta ništa ne koriste«.

NE RAZUMIJE

Liječnik: »Sada začepite nos i recite tri puta stodvadeset.«

Bolesni profesor: »Tristošezdeset«. -vic-

DOGOVOR

Prolaznik: »Vidim, da ne možete naći ključanicu. Dajte meni ključ, da vam otvorim.«

Pijanac: »Nije potrebno. Vi samo pridržite kuću.« -vic-

OPREZNOST

— »Čujem da je bankarova kćerka, s kojom si se jučer zaručio, stara tek šestnajst godina.«

— »Pa da.«

— »A zašto ne čekaš dok bude malo starija i pametnija.«

— »Nisam lud — pa da me onda više neće htjeti uzeti.«

NEZGODNA SITUACIJA

— »Mislim da ne razumiješ vic. Ja sam se pola sata smijao kad sam ga prvi puta čuo.«

— »I ja, kad sam prvi put čuo.«

DOBRA KONSTATACIJA

Sarah Bernhard opazila je jednog dana, da ju markiz de G. sve više zanemaruje, i svoju pažnju posvećuje drugim ženama, naročito jednoj mladoj i vrlo lijepoj dami, koja je bila doduše mnogo mlađa od slavne tragetkinje, ali zato mnogo manje duhovita.

Na jednom plesu zamoli velika umjetnica markiza da joj posveti malo vremena, pa mu reče:

»Monsieur, opažam da doduše niste slijepi, ali bez sumnje gluhi«.

Ova duhovita primjedba, sačuvala je Sari Bernhard prijatelja. -M-

PRAVO JE MISLIO

Adolfa Menzela poznatog slikara pretstavili su u jednom društvu nekoj vrlo ružnoj dami.

Menzel je ostao s njom u razgovoru dugo vrijeme i kad već nije znao šta bi joj govorio, upita ju čime joj se bavi muž.

»On je trgovac starina.«

»No to sam si mogao odmah misliti,« primjeti Menzel. -M-

Ljiceví s bradom

Doputovao jedan Amerikanac u Zagreb i kako je čuo mnogo lijepoga o njemu, htio ga je razgledati. Zato sjedne u taksi i naredi šoferu, da mu pokaže sve znamenitosti i ljepote grada.

Šofer ga poveze komad puta, zaustavi auto i reče: »To je Sveučilišna knjižnica«.

»Lijepa zgrada,« zaključi Amerikanac, »a jesu li je dugo gradili?«

»Pa valjda jedno dvije godine,« odgovori šofer.

»To je mnogo, kod nas u Americi je takva zgrada gotova za mjesec dana.«

Šofer slegne ramenima, potjera auto i zaustavi ga pred kazalištem. »To je naše kazalište.«

»Vrlo lijepa zgrada, a kako su to dugo gradili?« upita Amerikanac.

»Držim oko tri godine.«

»To je predugo. U Americi izgradili bi to za dva mjeseca.«

I tako se čitavim putem Amerikanac čudio, kako su pojedine zgrade dugo građene. Šofer, kojemu je bilo dosta toga hvalisanja, poveze auto na Kaptol. Kad su prolazili i kraj Katedrale, zapita Amerikanac šta je to. Šofer pogleda bezazleno na crkvu i odgovori mu začuđeno:

»Neznam, toga jučer nije tu bilo.«

ODABRANICA

— »Šta je to s vama, gospodine Marčiću, ne viđam vas više sa vašom odabranicom; gdje je ona sad?«

— »Ah, udala se.«

— »Tako, pa za koga?«

— »Za mene«.

Bić.

KAKO ĆEŠ OSTATI VJEČNO MLAD I SVJEŽ

Kad se čovjeku počne trbuščić zaobljivati kao globus, i čelo sve više razgoljivati i sličiti mjesecu, a koljena klecati kao ministrantu, onda sve to nije dobro. Jer to znači da stariš, a toga se svi bojimo kao vrag tamjana.

Tako sam i ja jednog dana te sve znakove konstatirao na sebi, zapuhao se na stubama, i dobrano zamislio: Šta da radim? Pitao sam za savjete simo i tamo, razmišljao, kombinirao, ali uvijek isto:

»Stariš, omatorio si! Treba se prihvatiti gimnastike, s tim se još dade nekako produljiti,« savjetovali su prijatelji.

I tako sam ja svake večeri lomatao rukama, svijao se, mučio i znojio, a sve samo zbog mladosti i svježine.

Pa bog zna kako dugo bi to sve trajalo, da se jedne večeri nisam poskliznuo u tom lomatanju i tako tresnuo na pod, da sam se jedva dovukao do kreveta.

Zdvojan i nesretan razmišljao sam što ću i kako ću dalje, jer ni do sada nisam baš bio previše oduševljen s gimnastikom. I u mojim teškim mislima najednom mi sine: »Baš danas dobio sam knjižicu o tome, kako se ostaje vječno mlad i svjež. «

Odvukao sam se, kao prebiti mačak, do kaputa, izvukao knjižicu i četveronoške dopuzao u krevet. Čitao sam i osjećao se sve svježili. A kako i ne bi. Pisac je dokazivao kako sve dosadanje gimnastičke metode i sistemi za održanje svježine ne vrijede ni pišljiva boba. »Svježina tijela«, — veli on, — »ovisi o svježini duha«. A to se jednostavno postiže: »Kad se ujutro probudiš, dobro se protegni, zijevni, stani pred ogledalo, nasmješi se, i tako nasmješen ostaj cijeli dan, dogodilo se makar što.« A za sve te upute, pisac nije tražio ništa osim pismenog priznanja.

Te noći nisam mogao dugo zaspati od misli o toj dobroj ideji i sretno izabranoj metodi.

A kad sam se u jutro probudio, moje prve misli bile su o novoj metodi.

Najprvo sam se dobro protegnuo, i u tom proteznju razderao pičamu, zatim sam srušio budilicu na pod i gledao kotačiće kako jure po sobi, a onda zijevnuo, da sam skoro razvalio vilice. Iza toga sam pred ogledalom poprimio radostan smješak i ušao u sobu, gdje me je čekao doručak.

Familija je bila kompletna, sinovi su se tukli nogama ispod stola, kćerka je stajala na stolcu i razlila kavu po sagu, a ja sam sve to promatrao sa smiješkom. Nastala je mala zabuna, a zatim odmah iznova, sinovi su se mlatili nogama, sasuli mi šalicu kave u krilo, razbili dvije čaše i slomili stolac, a ja sam blaženim smješkom ustrajao i dalje.

»Danas će doći s računom za elektriku,« počne moja žena, »a stajat će 720 Din.«

»To je malenkost,« primjetim, »a elektrika je sjajna stvar.«

»Osim toga,« počne bojažljivo žena, »htjela sam kupiti jedan šeširić.«

»To si mi uzela iz usta,« pridodam s blaženim smiješkom, »već odavna čeznem da ti kupim šešir; i to ne jedan, nego tri.«

Moja je žena držala da sam poludio, a ja sam se, smješkajući se izljubio sa svima, i uz burne ovacije mojih fakina izašao na ulicu.

Kod ulaza u tramvaj stala mi je jedna gospođa sa svojih 120 kg. čiste vage na kurje oko, da sam vidio čitav nebeski svod.

»Ah to nije ništa,« velim ja, smješkajući se, »ako vam to čini veselje, izvolite još jednom,« ali za svaki slučaj brzo sjednem.

Neki moj stari znanac sjedio mi je sučelice.

»Dobro jutro,« »dobro jutro«, »kako si?«, zapita on, »izgledaš veselo, kao da ti se je nešta radosna dogodilo.«

»Ni govora«, velim ja, »može čovjek izgledati veseo, a da to i nije.«

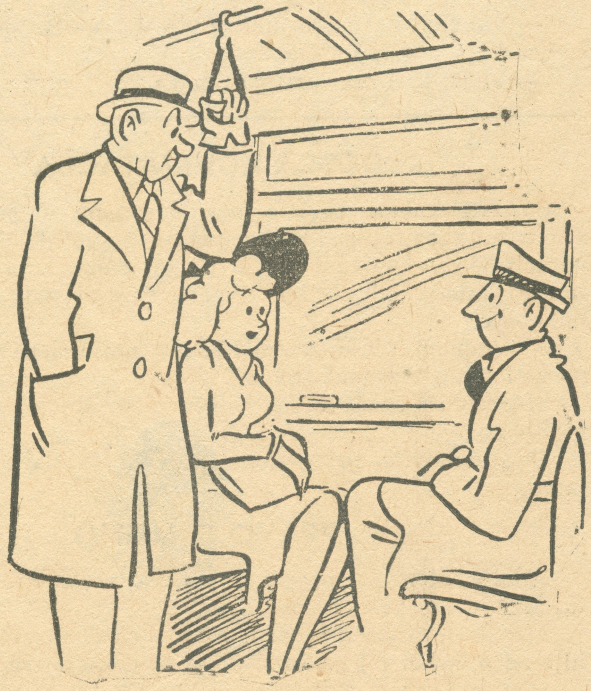

»No to nisam znao, to je za mene novost.«

»Da,« velim, »ima ljudi koji izgledaju inteligentno, premda nisu.«

»Čuješ, to nije šala,« namrgodi se moj prijatelj, »to je od tebe svinjarija — to ide na moj račun.«

»Zašto,« primjetim, »ja nisam nikada tvrdio, da ti izgledaš inteligentno,« i ostanem se i dalje smiješkati.

Moj prijatelj ustane, ne rekavši mi ni zbogom, a na njegovo mjesto sjedne mlada i lijepa dama. Gledao sam je, i priznajem, nije mi se bilo teško smiješkati, unatoč toga, što su me već bolile vilice. Ona je okretala glavu, a ja sam svojim radosnim smiješkom veselo zirkao.

»Poznaješ li toga gospodina?«, upita muškarac, što je stajao do nje.

»Ne, nikada ga nisam vidjela.«

»Šta se onda tako blesavo cerekate?«, zapita on.

A ja, da ne pokvarim metodu za očuvanje vječne svježine, ustanem i izađem iz tramvaja četiri stanice prije nego sam trebao.

Na stajalištu čekala je moja tetka s povezanom rukom i bolom na licu.

»Kako je tetko?«, upitam.

»Kakovo je to glupo pitanje, zar ne vidiš da sam slomila ruku?«, promrmlja tetka, »a tome se baš ne bi trebao smijati.«

»Ta ne smijem se ja tebi,« rekoh, »ja se samo smiješim. Izgledam veseo. Kad bi mi svi izgledali veselije, bilo bi na svijetu mnogo bolje. I ti, da se sada smješkaš, nebi osjećala da te ruka boli.«

»No ja sam uvijek govorila tvojoj majci, da će iz tebe postati veliki magarac, i sad vidim, da se u tome nisam prevarila. Nosi se od mene,« promrmlja još, i uspne se na tramvaj.

Došao sam u ured. Usput sam tri puta platio globu zbog nepropisnog prelaženja ulice, ali tako nasmiješenog i zadovoljnog nisu me činovnici još nikada vidjeli. Čitavo brdo spisa bilo je nabacano na mome stolu, ali ja sam veselo protrljao ruke, kao da sam već sav posao svršio.

No tada mi je zastao dah. Iza tog velikog brda pisama sjedila je moja punica.

Odmah sam uzeo papir i napisao: »Dragi pišče! Vaša metoda za očuvanje mladosti i svježine ne vrijedi ništa. Barem ne za ljude, koji imaju punicu.« -Mić-

Patak je vaš — sarađujte u njemu!

Natječaj za najbolji vic

Uprava »Patka« raspisuje natječaj za najbolji vic.

Uvjeti natjecanja su slijedeći:

1.) **Vic ili šala mora biti originalan, a nesmije biti dulji od 10 štampanih redaka (oko 100 riječi!)**

2.) **Jedan natjecatelj može poslati najviše 10 viceva.**

3.) **Uz rukopis treba napisati točnu adresu, kako bi se mogle nagrade pobjednicima razaslati.**

4.) **Vicevi se štampaju u listu bez potpisa, pseudonima ili inicijala, pod rednim brojem.**

5.) **Uprava si pridržaje pravo biranja koje će šale ući u natječaj.**

6. **Rukopisi se mogu slati, do 15. studenoga 1945. na adresu: »Patak«, Zagreb, Pošt. pretinac 124.**

7.) **U sedmom broju biti će otštampan poseban kupon, na kojem će čitatelji označiti, kojih mu se 5 viceva najviše sviđa.**

8.) **Prema broju glasova razdijelit će se slijedeće nagrade:**

1. nagrada 500.- Din — 2. nagrada 300.- Din — 3. nagrada 200.- Din.
4. nagrada 100.- Din — te 10 nagrada po 50.- Din.

Ako želite da vam se »Patak« dostavlja u kuću, pošaljite pretplatu na ček. račun broj 49-762. Pretplata do svršetka 1945. godine Din. 25.—

Male priče o velikim ljudima

ROTSCHILD I KIRURG

Prigodom lova barun Rotschild iščašio je nogu. Zabrinut, dade odmah pozvati jednog od najboljih tadanjih liječnika — slavnog kirurga Dupuytrena — čije je pravilo kod odmjerivanja računa bilo: od bogataša mnogo, od siromaha ništa.

Dupuytren preuzme liječenje Rotschilda. Kad je barun potpuno ozdravio pošalje kirurg ček na 6000 franaka.

Međutim, kako se slavnom kirurgu učinila ova svota premalena za nogu jednog Rotschilda, povrati mu ček sa napomenom: »Kirurg Dupuytren ne običava od svojih pacijenata uzimati predujam.«

Rotschild shvati žalac i povrati ček, dodavši mu još jednu nulu — 60.000 franaka. -A-

IBSEN NEZNA ČITATI

Slavni norveški književnik Ibsen, bio je vrlo kratkovidan. Jednog dana prolazeći ulicom opazi velik oglas na zidu. Htijući ga pročitati, opazi da je zaboravio naočale, pa zamoli jednog prolaznika da mu ga pročita.

»Eh, dragi moj«, uzdahne ovaj »nažalost vam ne mogu pomoći, jer sam i ja nepismen.« -A-

PADEREWSKI I ČISTAČ CIPELA

Veliki poljski muzičar Paderewsky, na svojoj turneji po Americi, prolazeći ulicama Bostona, naiđe na malog čistača cipela, koji se ponudi da mu očisti obuću.

»Hvala,« odgovori Paderewsky, i pogledavši bolje dječaka, opazi da je mali silno prljav, pa mu reče: »Dati ću ti radije deset centi ako se umiješ.«

Dječak otrči u susjednu kuću i za čas se povrati umiven.

Paderewsky mu pruži obečani novac, ali dječak pogledavši muzičarevu dugu kosu reče mu: »Zadržite si vi svojih deset centi pa otiđite brijaču da vam podreže kosu«. -A-

NIJE ZA MLADE DAME

George Sand započela je svoju literarnu karijeru kao vrlo mlada djevojka. U jednom od svojih prvih djela opisivala je opširno ljubav jednog mladog para.

Jednog dana neki prijatelj obitelji donio je tu knjigu u kuću i poklonio je njenoj majci s riječima:

»Vrlo dobra stvar, samo nije za mlade dame.«

U to uniđe u sobu George Sand. Prepoznala je svoju knjigu, malo se lecnula, a onda zamolila majku da joj ju dade.

Njena majka, koja nije znala tko je autor djela zacrveni se i reče: »Ne, drago dijete, ne mogu ti je dati, nije za mlade dame.« -M.

VI PITATE — PATAK ODGOVARA

Uprava »Patka« otvara rubriku: Vi pitate — Patak odgovara! Svaki naš čitatelj možo izrezati niže otisnuti kupon, priljepiti na poštansku dopisnicu ili staviti u omot i zajedno sa pitanjem na koje želi dobiti odgovor, uz pseudonim (oznaku) poslati na adresu: »Patak«, Zagreb, Pošt. pret. 124. U jednom od slijedećih brojeva naći ćete u rubrici Vi pitate — Patak odgovara, odgovor na Vaše pitanje.

Pitanje: .....

.....

.....

.....

.....

.....

Pseudonim Vaša (oznaka):

.....

ZAŠTO?

Sinčić: »Mama«, zašto mladenka nosi bijelu haljinu?«

Majka: »Zato jer bijela boja znači radost, kao što crna znači žalost«.

Sinčić: »Sad znam zašto je mladoženja uvijek u crnini.

Boco.

BRAČNA ASTONOMIJA

(dijalog muža i žene)

— »Ti si moja draga zvijezda«

— »Koja?«

— »Venera!«

— »Voljela bih biti Saturn«.

— »Zašto?«

— »Jer Saturm, kažu astronomi, ima svaki čas po jedan novi prsten,«

Boco.

KRIŽALJKA

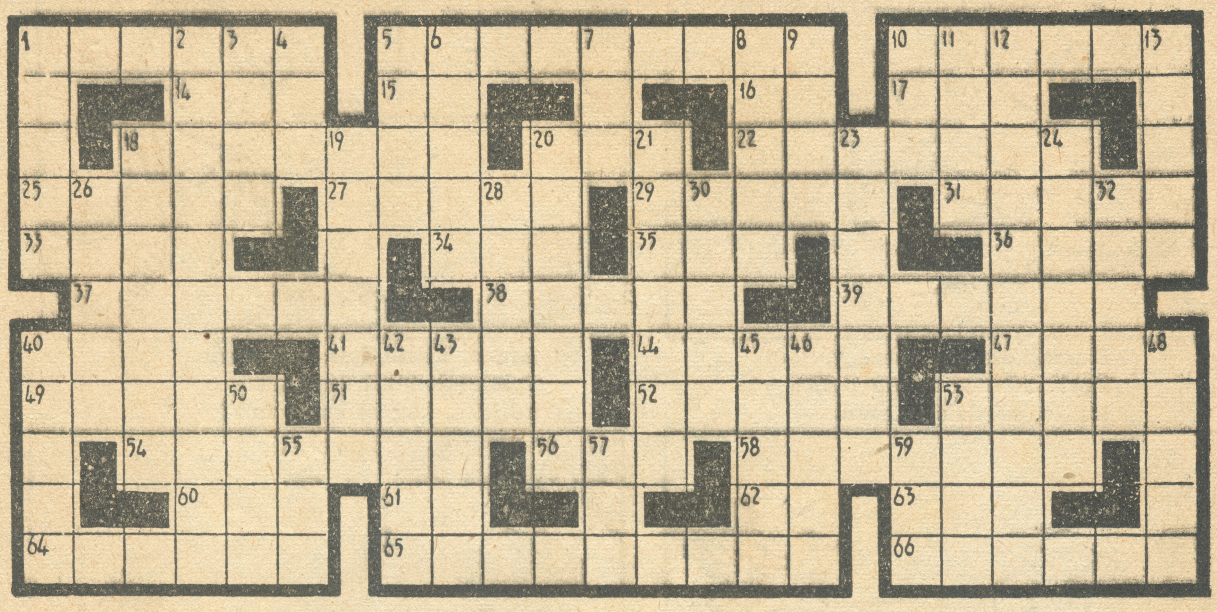

Vodoravno: 1 narodno muško ime. — 5 mjesto u Zagorju pod Ivančicom. — 10 pokrovna ploča kapitela. — 14 vrsta divlje mačke. — 15 španjolski član. — 16 inicijali † hrv. pjesnika. — 17 roman Zdenke Marković. — 18 vrsta pjevača (množ.). — 20 nedaća. — 22 vrsta slikarske boje. — 25 lososu slična riba. — 27 norveški pjesnik u XIX. st., imenom Ivar. — 29 klupa (provinc.). 31 prihod od kapitala. — 33 grčko božanstvo ljubavi. — 34 vrsta papige. — 35 jap. muško ime. — 36 na taj način. — 37 prijedlog s drugim padežom. — 38 skrać. muško ime. — 39 nosiljke. — 40 descedentkinja. — 41 jap. muško ime. — 44 oaza u Sahari. — 47 industrijski grad u Rusiji. — 49 lijeva pritoka Bosne. — 51 egzotični cvijet. — 52 papinska kruna. — 53 planinska gromada. — 54 patentna olovka. — 56 glavni broj. — 58 kompozitor opere »U dolini«. — 60 otok u Egejskom Moru. — 61 vrsta peršina. — 62 brdo u Švicarskoj. — 63 grčko podzemlje. — 64 čuvar muzeja. — 65 napuljski pučki ples. — 66 vrsta srednje škole.

Okomito: 1 pristojbe. — 2 prozirna tkanina. — 3. slikarska kičica. — 4 središte vrtnje (množina). — 5 rijeka zaboravi (grč. mit.). — 6 avionski vijak. — 7 Kelt. — 8 Kreč. — 9 otok u Tuamotu otočju. — 10 ženski pjevački glas. — 11 njem. socij. pisac. — 12 žena, koja se bavi atletikom. — 13 talij. spisateljica, imenom Serao. — 18 kinematograf. — 19 otvorena ljetna obuća. — 20 nauka. — 21 brati plodove s voćaka. — 23 sablazan. — 24 ljetopisac. — 26 najstariji odio u sred. razvojnoj dobi zemlje. — 28 muza ljubavnog pjesništva. — 30 koraljni otoci. — 32 izrađivati tkaninu. — 40 vrsta jela. — 42 vrsta kolača. — 43 Odisejeva domovina. — 45 grad u Južnoj Africi. — 46 vrsta papige. — 48 brdo kraj Beograda. — 50 rijeka u Italiji. — 53 mjerila (ekavski). — 55 ptica pjevica. — 57 prijevremen. — 59 halogeni kemijski element.

Radovan

Pišite još danas šta vam se u ovom broju najviše sviđa!
Javite odmah što želite čitati u slijedećim brojevima!

Vlasnik, izdavač, glavni i odgovorni urednik: Ludvik Safner. Zagreb, Škrlčeva ul 35. — Uredništvo i uprava: Zagreb, Gajeva ulica 2/VI. — Štamparija »Vjesnik«, Preobraženska 6. — Rukopisi se šalju na adresu: »Patak«, Zagreb, Pošt. pret. 124. — Br. ček. računa 49.762. — Pojedini broj Din 3. — Tromjesečna pretplata Din 35.

ZABORAVLJIVI MARTIN

Kumek Martin dobre volje
Žuri sad nuz rodno polje,
jer je još daleko grad.

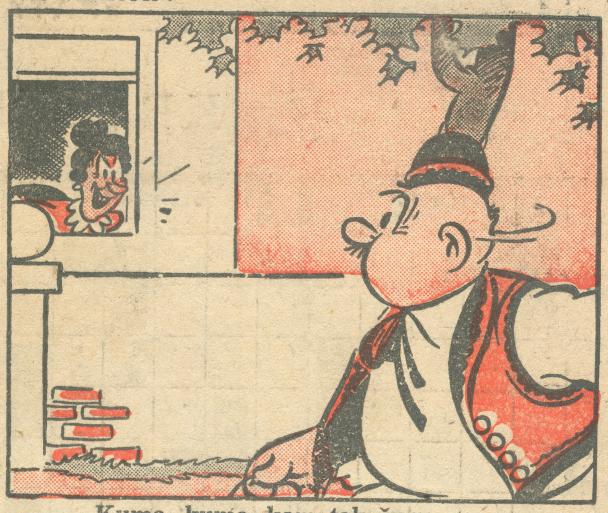

Kume, kume, kam tak žurno,
v kantah imaš zasigurno
mlijeka, kog bi kupit rad'?

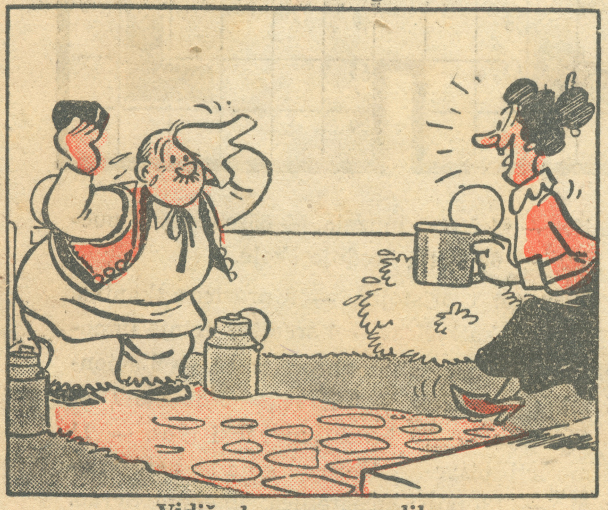

Vidiš da sam pogodila;
baš sam dobre sreće bila,
sad ću bijelu kavu pit.

Samo dobro mjeri meni
i po maksimalnoj cijeni,
da prevelik ni profit!

Stani, kume, što je ovo,
kakvo je to mlijeko novo,
to je sama voda baš?!

Joj, za Boga, mi se čini
da sam mlijeko u brzini
zaboravil ulit, znaš!